

Bílá paní však nechala rybičky rybičkami a prošla stěnou do dětského pokoje. Ten pokoj se zdál největší z celého bytu, stály tu dvě palandy a jedna postel a v nich oddychovala paterčata Barnabáš, Uriáš, Kleofáš, Matyáš a Tobiáš.

Bílá paní jim slíbila už večer, když je s maminkou Černou ukládala ke spánku, polštářové sny.

„Co to jsou polštářové sny, paní Perchto?“ ptali se zvědaví kluci.

„To jsou takové růžové sny, které jsou voňavé a zanesou vás tam, kde si nejvíc přejete být,“ usmála se bílá paní.

„Já chci nejvíc na Černé moře...“ vykřikl rozcuchaný Barnabáš. „Za tatínkem...“

„Já taky... já taky... se ví,“ ječeli ostatní bráškové jeden přes druhého.

Tatínek paterčat byl totiž druhým důstojníkem na ropném tankeru, který brázdil vody Černého moře, a protože ho kluci vídali tak třikrát za rok, hned věděli, o čem chtějí snít své polštářové sny.

Teď jim mohla bílá paní polštářové sny vyplnit. Bílá postava kráčela neslyšně k jejich palandám a zničehonic držela v ruce pět žhavě rudých rožmberských